

ἡ ταραχὴ νεανίαν ἀπειρον καὶ ἐστερημέ-
νον ἀνατροφῆς! Διατί ὅμως νὰ συκοφαντῶ
ἐμαυτόν; Σὺ εἶπον ὅτι δὲν ἐγνώρισα εὐ-
τυχίαν. Δὲν εἶναι ἀληθές, διότι ὑπῆρξα
εὐτυχής!

— Μοὶ φαίνεται, Θεόδωρε Ἰδχνόβιτς,
ἐπιθύρῃς ἐκείνη λίαν τεταραγμένη καὶ
χαμηλοφώνως — διότι ὅταν δὲν συνεφώνει
μὲ τὴν γνώμην τῶν ἄλλων ὠμίλει πάντοτε
χαμηλοφώνως — μοὶ φαίνεται ὅτι ἡ ἐπὶ
γῆς εὐτυχία δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἡμᾶς. . .

— Ἀπὸ ἡμᾶς ἐξαρτᾶται, ἀπὸ ἡμᾶς, πι-
στεύσατέ με, καὶ ἔλαβεν ἀμφοτέρως τὰς
χεῖράς της. Ἡ Ἐλίζα ὠχρίασε καὶ τὸν
ἐθεώρησε μετὰ προσοχῆς, μονοῦ μετὰ
τρόμου. Ἀρκεῖ νὰ μὴ καταστρέψωμεν ἡ-
μεῖς οἱ ἴδιοι τὸν βίον μας. Διὰ μερικοῦς,
ὁ ἐξ ἔρωτος γάμος δύναται νὰ ᾔναι δυστυ-
χῆς, οὐχὶ ὅμως καὶ διὰ σταθερὸν χαρα-
κτῆρα, οἷος εἶναι ὁ ἰδικός σας καὶ διὰ τό-
σον γαλήνιον ψυχὴν! Σὺς ἰκετεύω, μὴ ὑ-
πανδρευθῆτε χωρὶς ἔρωτα, μόνον χάριν
τοῦ αἰσθήματος τοῦ καθήκοντος, χάριν
αὐταπαρνήσεως, εἰξεύρω καὶ ἐγώ; . . Αὐτὰ
εἶναι φιλοσοφικά, τὰ χεῖριστά ὄλων. Πι-
στεύσατέ με, ἔχω δικαίωμα νὰ τὸ εἶπω καὶ
ἐπληρώσω πολὺ ἀκριβὲς τὸ δικαίωμα τοῦτο.
Ἄν ὁ Θεὸς σας. . .

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ὁ Λαβρότσκις παρε-
τήρησεν ὅτι ἀμφοτέραι αἱ κορασιῖδες ἐπλη-
σίασαν τὴν Ἐλίζαν καὶ τὴν παρετήρουν
μετ' ἀφώνου ἐκπλήξεως. Δι' ὃ κατέλιπε
τὴν χεῖρα τῆς Ἐλίζας καὶ εἶπε ταχέως·
— Συγχωρήσατέ με.

Καὶ κατηυθύνθη πρὸς τὴν οἰκίαν.

— Ἐν πρᾶγμα θὰ σὰς ἐρωτήσω ἀκόμη,
εἶπεν ἐπανελθὼν πρὸς τὴν Ἐλίζαν. Μὴ ἀ-
ποφασίστητε ταχέως· περιμένετε καὶ σκε-
φθῆτε τί σὰς εἶπον. Ἄν δὲν ἐκτιμῆσητε
τοὺς λόγους μου, ἂν ἀποφασίστητε νὰ κά-
μῃτε γάμον φρονήσεως καὶ πάλιν τότε
δὲν πρέπει νὰ ὑπανδρευθῆτε τὸν Πάγκιν.
Δὲν δύναται νὰ γείνη σύζυγός σας. Μοὶ ὑ-
πόσχεσθε νὰ μὴ σπεύσητε, αἱ;

Ἡ Ἐλίζα ἠθέλησε ν' ἀποκριθῇ, ἀλλὰ
μὴ μόνον λέξιν ἠδυνήθη νὰ εἶπῃ, οὐχὶ
διότι ἀπεφάσισε νὰ μὴ σπεύσῃ, ἀλλὰ διότι
ἡ καρδιά της ἐπαλλε σφοδρότατα καὶ αἰ-
σθημα παρεμφερὲς τοῦ φόβου ἐβάρυνεν ἐπὶ
τοῦ στήθους της.

Ἔπεται συνέχεια.

**B.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕRNEST DUBREUIL

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Ἀλλὰ, πάτερ μου, ἐπανελάβε μετὰ
τινα στιγμὴν, εἰπέ μοι . . πῶς ἀπέθανε; . .

Τότε ὁ Μαλκράφτ διηγήθη αὐτῷ τὰ
ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Ζολάνδης
μέχρι τοῦ θανάτου της συμβάντα.

Ὁ Καπελούζος ἤκρατο ἀπλήτως.

— Παντοῦ βλέπεις τὸν δάκτυλον τοῦ
Θεοῦ, εἶπεν ἐπὶ τέλους. . . Ἀλλὰ θὰ με
συγχωρήσῃ, διότι ὑπέφερα πολλὰ, δὲν εἶνε
ἀληθές, πάτερ μου;

— Θὰ δεηθῶ ὑπὲρ σου, Καπελούζε. . .
Τώρα ἀκουσον μοι. Σκοπεύεις νὰ μεταβῇς
εἰς Λανζαὶ διὰ νὰ προσευχηθῇς ἐπὶ τοῦ
τάφου τῆς Ζολάνδης; . .

— Ὡ! αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη μου ἐπιθυμία.

— Ἐκεῖ θὰ ἰδῇς καὶ τὸν Ὀλιβιέρον.

Ὁ Καπελούζος ἐφρικίασεν.

— Αὐτόν! εἶπεν, αὐτόν! . . αὐτὸν
τὸν νέον, τὸν ὅποιον τόσον ἠγάπησα! . .
τοῦ ὁποίου κατεφαρμάκωσα τὴν ζωὴν! . .

— Θὰ τὸν ἰδῇς, ἐπανελάβε ἐυσταθῶς
ὁ μοναχός . . καὶ ἡ τύψις τοῦ συνειδό-
τος θὰ ᾔναι ὁ πρῶτος ἐξίλασμός τῶν ἀμαρ-
τιῶν σου.

— Θὰ γίνῃ ὅ,τι θέλεις, πάτερ μου!

— Μόνον νὰ μὴ τῷ εἴπῃς τὸ φοβερὸν
μυστικόν σου. . . δὲν πρέπει νὰ μάθῃ ποτὲ
ὅτι ἐκείνη, τὴν ὁποίαν τοσοῦτον ἠγάπη-
σεν, ἦτο θυγάτηρ τοῦ φονέως τοῦ πατρός
του! . . Δὲν πρέπει ἡ ἰδέα αὕτη νὰ ἐπαυ-
ξήσῃ τὴν αἰωνίαν λύπην του! . .

— Νομίζεις, πάτερ μου; . .

— Τί; ἀρνέσθαι λοιπὸν νὰ ὀρκισθῇς ὅτι
θὰ φυλάξῃς τὸ μυστικόν σου;

— Ὡ! ὀρκίζομαι εἰς τὴν μνήμην ἐκει-
νης. . . τῆς Ζολάνδης μου! . .

— Ἐξαίρετα. . . Εἴθε ὁ Θεὸς νὰ συγ-
χωρήσῃ τὰς ἀμαρτίας σου, ὅπως ἐγὼ σοὶ
ἐσυγχώρησα αὐτάς, ταλαίπωρε ἄνθρωπε;
Ὁ Καπελούζος ἔκυψε μετὰ σεβασμοῦ
τὴν κεφαλὴν.

— Τώρα, πάτερ μου, εἶπε μετὰ φωνῆς
γαλήνιας καὶ ἡρέμου, γνωρίζω τί πρέ-
πει νὰ κάμω.

Ὁ Μαλκράφτ ἐθεώρησεν αὐτὸν ἀτενῶς.

— Τί ἀπεφάσισες νὰ κάμῃς; τὸν ἥρω-
τησεν.

— Θὰ το μάθῃς καὶ θὰ το ἐπιδοκιμά-
σῃς, εἶμαι βέβαιος. . . Ἀλλὰ πότε νὰ με-
ταβῶ εἰς Λανζαί;

— Αὐριοῦ ἂν ᾔσῃς καλλίτερα.

— Ναί, αὐριοῦ, αὐριοῦ. . . εἶπε ζωηρῶς
ὁ Καπελούζος· ἔχω ἀνάγκην νὰ κλαύσω
ἐπάνω εἰς τὸν τάφον της καὶ. . .

Αἰφνίς διεκόπη.

— Τελείωσε τὴν ἰδέαν σου, εἶπεν ὁ μο-
ναχός.

— Συγκατανεύεις. . . νὰ με ἀκολου-
θήσῃς, πάτερ μου;

— Βεβαίως, δὲν θὰ σε ἀφίσω μόνον εἰς
τοιαύτην φοβερὰν δοκιμασίαν.

Ὁ Καπελούζος ἤρπασε τὴν χεῖρα τοῦ
μοναχοῦ καὶ ἡσπασθῇ αὐτὴν μετ' ἀπείρου
σεβασμοῦ.

— Τώρα ἀναπαύσου ὀλίγον, εἶπεν ὁ
μοναχός. Θὰ μέινω πλησίον σου πάντοτε.

— Ὁ Θεὸς νὰ σοὶ ἀποδώσῃ διπλασίως,
πάτερ μου, τὸ καλόν, τὸ ὅποιον μοῦ ἔκαμες.

Τὴν μεσημβρίαν τῆς ἐπομένης ἡμέρας
ἀμφοτέροι ἐβαινον τὴν ὁδὸν τὴν ἀγούσαν
εἰς Λανζαί.

Μόλις διέβησαν τὸ Χωρίον *Saint-Már*,
ὁ Μαλκράφτ πρῶτος διέκοψε τὴν σιωπὴν.

— Ἐνθυμίσαι τὴν ὑπόσχεσιν, τὴν ὁ-
ποίαν μοῦ ἔδωκες, Καπελούζε;

— Τὴν ἐνθυμοῦμαι καὶ θὰ τὴν κρα-
τήσω, πάτερ μου.

Ἐπὶ τέλους ἐφθασαν εἰς τὴν οἰκίαν
τῶν δύο φίλων.

— Ἐδῶ εἶνε, ἐπιθύρῃς στεναῆας ὁ
Καπελούζος, ἐδῶ εἶνε! . . Ὡ! ποῦτος
θὰ μοῦ τὸ ἔλεγεν ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ ἤρ-
χόμην εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην με τόσην λύ-
πην εἰς τὴν καρδίαν; . . Ἀχ! Θεὸς
μου! . .

— Ἐχε θάρρος, Καπελούζε! . .

Ὁ Μαλκράφτ ἐκρούσε τὴν θύραν, τὴν ὁ-
ποίαν ἠνέφξεν ὁ Ζεβάν.

— Ἀ! εἰσαι σύ, ἀγαπητέ μου Μαλ-
κράφτ, καλῶς ἦλθες!

Εἶτα δέ, παρατηρήσας τὸν Καπελούζον·

— Ποῖος εἶν' αὐτός; ἠρώτησεν ἑν-
τρομος.

— Δὲν με γνωρίζετε, κύριε Ζεβάν; εἶ-
πεν ὁ Καπελούζος.

— Περίμενε. . . περίμενε. . . οἱ χα-
ρακτῆρες αὐτοί. . . ἀλλ' ὅχι. . . τότε
ἦτο νέος. . . καὶ ὅμως. . .

— Μὴ με ζητεῖτε πολὺ μακράν, κύριε
. . εἶμαι ἐγώ, ὁ ὁποῖος σὰς εἶδον εἰς τὸ
ξενοδοχεῖον τοῦ *Μεγάλου Ἀγίου Γεωργίου*.

— Σεῖς;

— Ἐγὼ ὁ ἴδιος. . . Ἀλλ' ἀπ' ἐκεῖνον
τὸν καιρὸν μοῦ συνέβησαν μεγὰλα δυστυ-
χήματα.

— Ἀληθινά; Ἀλλοίμονον! ὅπως καὶ
εἰς ἡμᾶς. . .

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐνεφανίσθη ὁ
Ὀλιβιέρος ὠχρός, ἀδύνατος καὶ μελαγχχο-
λικός.

— Ἀφοῦ ἔθλιψε συμπαθῶς τὴν χεῖρα
τοῦ Μαλκράφτ παρετήρησε τὸν Καπελού-
ζον καὶ ἐπλησίασε πρὸς αὐτόν.

— Εἴθε σεῖς, τῷ εἶπεν, ὁ ὁποῖος εἰς
Παρισίους μοὶ ὠμιλήσατε περὶ τοῦ εὐερ-
γέτου μου, περὶ ἐκεῖνου, ὁ ὁποῖος ἐμερί-
μνησε δι' ἐμέ;

Ὁ Καπελούζος ἐσκίρτησεν.

— Ἐρχεσθε ἴσως ἐξ ὀνόματος ἐκεῖνου,
κύριε, ἐξηκολούθησεν ὁ Ὀλιβιέρος.

Ὁ δῆμιος ἐπλησίασε πρὸς τὸν Ὀλιβι-
έρον.

— Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος μίαν
νύκτα ἠψήφησε τὴν ζωὴν του καὶ σὲ ἐνε-
πιστεύθη εἰς τὰς χεῖρας τῶν γονέων τοῦ
Ζεβάν Μαγιέ, ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος
ἐκτοτε σπανίως, φεῦ! ἤρχετο καὶ σ' ἐπε-
σκέπτετο, ὅτε ἦσο μικρὸς ἀκόμη, ὅπως σὲ
παρηγορήσῃ καὶ ἐνδυναμώσῃ τὰ πρῶτά
σου βήματα, ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, τοῦ ὁ-
ποῖου οὐδέποτε εἶδετε τὸ πρόσωπον, διότι
ἔφερε πάντοτε προσωπίδα, φοβούμενος μή-
πως ἡμέραν τινὰ ἀπαντήσῃτε αὐτόν καὶ
αἰσθανθῇτε ἐντροπὴν. . .

— Ἐντροπὴν; ἀνέκραξεν ὁ Ὀλιβιέρος.

— Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος. . . ἤμην ἐγώ!

— Σεῖς; . . ἀνέκραξαν ταυτοχρόνως
οἱ δύο νέοι.

— Ὅτε ἤμην ἀξίος ἀκόμη νὰ θλιβῶ
τὴν χεῖρά σας με ὀνόμαζον Πέτρον Γε-
ράρδον. . . Ἐπειτα ὀνομαζόμενον Καπελού-
ζος. . . καὶ εἶμαι ὁ δῆμιος τῶν Παρι-
σίων! . .

Ὁ Ὀλιβιέρος δὲν ἀπήντησεν οὐδὲ λέ-
ξιν· ἀλλὰ, προχωρήσας πρὸς τὸν Καπε-
λούζον:

— Βλέπων ὑμᾶς δὲν ἐνθυμοῦμαι εἰμὴ
τὸν πατέρα μου, ὅστις σὰς ἠγάπα καὶ τὸν

ὁποῖον ἡγαπήσατε· δὲν ἐνθυμοῦμαι εἰμὴ ἐν καὶ μόνον· ὅτι ὑπῆρξατε ἀγαθός καὶ ἀφωσιωμένος ὑπὲρ τῆς τοῦ υἱοῦ ὅπως καὶ τοῦ πατρός... Δός μοι τὴν χεῖρά σου, Καπελούτζε!

— Ἄχ!... ἀνέκραζεν ὁ δῆμιος γονυπετήσας πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ νέου.

— Ἐγέρθητι... σύ, ὅστις ἐγνώρισας τὸν πατέρα μου, σύ, ὁ ὁποῖος ἤκουσες τὸν ἦχον τῆς φωνῆς του, ἦτις, φεῦ! ἐσβέσθη χωρὶς οὐδέποτε ν' ἀντηχήσῃ εἰς τὰ ὠτά μου... ἐγέρθητι καὶ εἶπέ μοι ἂν θέλῃς νὰ ἦσαι διὰ παντὸς φίλος μου;

— Ὀλιβιέρε μου!... ἀγαπητέ μοι Ὀλιβιέρε!...

— Ἐχω ἀνάγκην φίλων, οἱ ὁποῖοι νὰ με ἀγαπῶσι... καὶ πρὸ πάντων τῶρα... δὲν εἶνε ἀληθές, Μακλκράφτ;

Ὁ μοναχὸς ἐνευσσε καταφατικῶς.

— Πραγματικῶς, εἶπεν ὁ Καπελούτζος, αὐτὸς ὁ μοναχὸς μ' εἶπεν... ὅτι φοβερὰ δυστυχία...

— Ναί... ὑπέλαβεν ὁ Ὀλιβιέρος δακρύων...

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, προσέθηκεν ὁ Μακλκράφτ, ἐπιθυμεῖ νὰ προσευχηθῇ ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς Ζολάνδης... Συγκατατίθεσαι, Ὀλιβιέρε;

— Καὶ ἔχω τὸ δικαίωμα ν' ἀρνηθῶ τὴν προσευχὴν ἐνὸς χριστιανοῦ ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς της;... καὶ μάλιστα ἐνὸς φίλου;... Ἐλθέ, φίλε μου, ἐλθέ... θὰ προσευχηθῶμεν καὶ θὰ κλαύσωμεν μαζῇ.

Καί, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Καπελούτζου, διηυθύνθη πρὸς τὸν τάφον τῆς Ζολάνδης, ὅστις ἦτο πλήρης ἀνθέων ἔτι.

Φθάσαντες ἐκεῖ, οἱ δύο ἄνθρωποι ἐγονυπέτησαν μετ' εὐλαθείας.

Ὁ ἄνθρωπος ἦτο δρυσερὸς καὶ μυροβόλος.

Οὐδεὶς θόρυβος ἤκούετο ἐν τῷ ἐρήμῳ ἐκείνῳ τόπῳ, εἰμὴ ὁ ἀένναος, βόμβος τῶν ἀοράτων ἐκείνων ἐντόμων, ἅτινα ἵπτανται πέριξ τῶν δένδρων, καὶ ὁ μονότονος ἦχος ἀπομεμακρυσμένου κώδωνος.

Αἱ ἀκτῖνες τοῦ δύνοντος ἡλίου ἐπιχαρίτως τὴν γῆν καὶ τὰ ποικιλόχρωμα πτερὰ τῶν περιπταμένων ἀθῶων χρυσαλλίδων.

Ὅποια ἀντίθεσις φοβερά! Ἡ φύσις ὅλη ἐμειδία· ὁ οὐρανός, ἡ γῆ, ὁ ἥλιος, τὰ δένδρα, τὰ φυτὰ, τὰ ἄνθη, τὸ πᾶν διεγέλα καὶ ἐνέπνεε χαρὰν καὶ ζωὴν, ἐνῶ ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν δύο ἀτυχῶν ἐκείνων ὄντων ἐδασίλευον ἡ λύπη καὶ ἡ ἀπογοήτευσις.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ὁ κόμης παρέδωκε τὰ ἡνία εἰς ἵππο-κόμον καί, στραφείς πρὸς τὴν Ἀρτέμιδα:

— Εὐαρεστήθητε, κυρία, εἶπε, σὰς παρακαλῶ, νὰ μοι χορηγήσῃτε βραχεῖαν συνέντευξιν.

— Εὐχαρίστως, κύριε, ἀπεκρίθη ἡ Ἀρτεμῖς.

— Θὰ περιποιησῇτε ἡμῖν τὴν τιμὴν νὰ μείνητε εἰς τὸν πύργον, κύριε κόμη; ἠρώτησεν ὁ βαρόνος.

— Ναί, κύριε, τοῦλάχιστον μέχρι τῆς αὔριου.

Ὁ βαρόνος ἀπεμακρύνθη, ὅπως αὐτοπροσώπως ἐποπτεύσῃ εἰς τὴν κατὰ τοὺς νόμους τῆς φιλοξενίας ἐτοιμασίαν τοῦ κοιτῶνος τοῦ γαμβροῦ του.

Ὁ Μονσορώ ἐδειξε πρὸς τὴν Ἀρτέμιδα τὸ ἐδῶλιον, ἐφ' οὗ πρότερον ἐκάθητο, καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ ἐδῶλιου τῆς Γετρούδης, προσηλθὼν ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος βλέμμα, τὸ ὁποῖον θὰ ἐφόδιζε τὸν ἀποφασιστικώτερον ἄνδρα.

— Κυρία, εἶπε, τίς ἦτο μεθ' ὑμῶν εἰς τὸν κήπον τὴν ἐπέβραν τῆς χθές;

Ἡ Ἀρτεμῖς ἤγειρε πρὸς τὸν σύζυγόν της τοὺς διακυεῖς καὶ λάμποντας ὀφθαλμούς της.

— Κατὰ ποίαν ὥραν, κύριε; ἠρώτησε με φωνήν, ἐκ τῆς ὁποίας, διὰ τῆς ἰσχύος τῆς θελήσεώς της, εἶχεν ἀποβάλλει πᾶσαν συγκίνησιν.

— Τὴν ἑκτὴν.

— Πρὸς ποῖον μέρος;

— Πρὸς τὸ μέρος τοῦ γηραιοῦ δάσους.

— Θὰ ἦτό τις φίλη μου καὶ οὐχὶ ἐγώ.

— Ὑμεῖς ἦσθε, κυρία, ἐπέμεινεν ὁ Μονσορώ.

— Πῶς τὸ ἤξεύρετε; εἶπεν ἡ Ἀρτεμῖς.

Ὁ Μονσορώ, ἐκπλαγείς, δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποκριθῇ λέξιν, πλὴν ταχέως ἡ ὀργὴ ἀντικατέστησε τὴν ἐκπληξιν.

— Εἰπατέ μοι τὸ ὄνομα τοῦ ἀνδρός.

— Τίνος ἀνδρός;

— Ἐκείνου, ὅστις ἦτο μαζὺ σας.

— Δὲν δύναμαι νὰ σὰς τὸ εἶπω ἀφοῦ δὲν ἤμην ἐγώ.

— Ὑμεῖς ἦσθε, σὰς λέγω, ἀνέκραζεν ὁ Μονσορώ, κτυπῶν τὸ ἔδαφος με τὸν πόδα του.

— Πλανᾶσθε, κύριε, ἀπεκρίθη ψυχρῶς ἡ Ἀρτεμῖς.

— Πῶς τολμᾶτε ν' ἀρνήσθε, ἐνῶ σὰς εἶδον;

— Ἀ! μὲ ἴδετε ὑμεῖς αὐτός;

— Ναί, κυρία, ἐγὼ ὁ ἴδιος. Πῶς τολμᾶτε ν' ἀρνήσθε, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει ἐτέρα γυνὴ εἰς τὸ Μεριδὸρ;

— Ἰδοὺ καὶ ἐτέρα πλάνη, κύριε, διότι εἶναι ἐδῶ ἡ Ἰωάννα δὲ Βρισσάκ.

— Ἡ κυρία δὲ Σαῖν-Λύκ!

— Ναί, ἡ κυρία δὲ Σαῖν-Λύκ, ἡ φίλη μου.

— Καὶ ὁ κύριος δὲ Σαῖν-Λύκ;

— Δὲν ἐγκαταλείπει τὴν σύζυγόν του, ὡς ἤξεύρετε· ὁ γάμος αὐτῶν εἶναι γάμος ἐξ ἔρωτος· ἴδετε τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν δὲ Σαῖν-Λύκ.

— Δὲν ἦτο ὁ κύριος δὲ Σαῖν-Λύκ, οὕτε ἡ κυρία δὲ Σαῖν-Λύκ, ἀλλ' ὑμεῖς, τὴν ὁποίαν ἀνεγνώρισα κάλλιστα, μετ' ἀνδρός, τὸν ὁποῖον δὲν ἀνεγνώρισα, ἀλλὰ θὰ γνωρίσω, σὰς τὸ ὀρκίζομαι.

— Ἐπιμένετε, λοιπόν, ὅτι ἤμην ἐγώ, κύριε;

— Ἀλλ' ἀφοῦ σὰς λέγω, ὅτι σὰς ἀνεγνώρισα, ἤκουσα δὲ καὶ τὴν κραυγὴν σας.

— Ὅταν συνέλθῃτε, κύριε, εἶπεν ἡ Ἀρτεμῖς, θὰ συναινέσω νὰ σὰς ἀκούσω ταύτην ὁμῶς τὴν στιγμὴν, θεωρῶ κάλλιον ν' ἀποσυρθῶ.

— Ὅχι, κυρία, εἶπεν ὁ Μονσορώ, κρατήσας τὴν Ἀρτέμιδα ἀπὸ τοῦ βραχίονος, θὰ μείνετε.

— Κύριε, εἶπεν ἡ Ἀρτεμῖς, ἰδοὺ ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία δὲ Σαῖν-Λύκ. Ἐλπίζω, ὅτι θὰ κρατήσῃτε τὸν ἑαυτὸν σας ἐνώπιόν των.

Τῷ ὄντι, οἱ σύζυγοι Σαῖν-Λύκ ἐφάνησαν εἰς τὸ ἄκρον δένδροστοιχίας, καλούμενοι εἰς τὸ γεῦμα ὑπὸ τοῦ κρουομένου κωδωνίσκου.

Ἀμφότεροι ἀνεγνώρισαν τὸν κόμητα, μαντεύσαντες δ' ὅτι, διὰ τῆς παρουσίας των, θ' ἀπῆλλαττον τὴν Ἀρτέμιδα ἀμηχάνου θέσεως, ἐπέσπευσαν τὸ βῆμα.

Ἡ κυρία δὲ Σαῖν-Λύκ ὑπεκλίθη ἐνώπιον τοῦ κόμητος καὶ ὁ Σαῖν-Λύκ ἔτεινεν αὐτῇ ἐγκαρδίως τὴν δεξιάν.

Ἀντήλλαξαν τινὰς φιλοφρονήσεις, μεθ' ὃ ὁ Σαῖν-Λύκ, ὠθήσας ἐλαφρῶς τὴν σύζυγόν του πρὸς τὸν κόμητα, ἐλάβε τὸν βραχίονα τῆς Ἀρτέμιδος.

Οἱ τέσσαρες διηυθύνθησαν πρὸς τὴν σίκιαν.

Τὸ γεῦμα παρετίθετο τὴν ἐνάτην πρωϊνὴν ὥραν, κατὰ παλαιὰν συνθήειαν τῆς ἐποχῆς τοῦ ἀγαθοῦ βασιλέως Λουδοβίκου ΙΒ', τὴν ὁποίαν ὁ βαρόνος ἐτήρει ἀκεραίαν.

Ὁ κύριος δὲ Μονσορώ εὐρέθη καθήμενος μεταξὺ τῶν συζύγων Σαῖν-Λύκ καὶ ἡ Ἀρτεμῖς μεταξὺ τοῦ Σαῖν-Λύκ καὶ τοῦ πατρός της.

Ἡ συνδιάλεξις περιστράφη εἰς γενικὰ θέματα καὶ ἰδίως ὡς πρὸς τὴν ἐν Ἀγγερσὶ ἔλευσιν τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ βασιλέως καὶ ὡς πρὸς τὴν κίνησιν, τὴν ὁποίαν ἡ ἔλευσις του ἐμελλε νὰ προξενήσῃ εἰς τὴν ἐπαρχίαν.

Ὁ Μονσορώ ἐπεθύμει νὰ ἐπαναγάγῃ τὴν ὁμιλίαν ἐπὶ ἐτέρων θεμάτων, ἀλλ' ἀπέτυχεν. οὐχὶ διότι ὁ Σαῖν-Λύκ ἐθώπευε τὸν μαίνόμενον σύζυγον πνευματώδεστατα καὶ ἡ Ἀρτεμῖς, ἦτις, χάρις εἰς τὴν πολυλογίαν τοῦ Σαῖν-Λύκ, ἠδύνατο νὰ τηρῇ σιγὴν, νῆχάριστει τὸν φίλον της, δι' εὐγλωττων βλεμμάτων.

— Αὐτὸς ὁ Σαῖν-Λύκ εἶναι μωρὸς καὶ φλυαρεῖ ὡς κολοῖός, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ κόμης· ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον τοῦτον θέλω ἀποσπάσει, καθ' οἷονδήποτε τρόπον, τὸ μυστικόν, τὸ ὁποῖον ἐπιθυμῶ νὰ μάθω.

Ὁ Μονσορώ δὲν ἐγίνωσκε τὸν Σαῖν-Λύκ, διότι εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ βασιλέως, καθ' ὃν χρόνον οὗτος ἀπῆρχετο αὐτῆς. Σχηματίζας δὲ πεποιθήσιν, ὅτι ὁ Σαῖν-Λύκ ἦτο μωρὸς, ἀπεκρίνετο αὐτῷ κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὅστις ἐδιπλάσιαζε τὴν χαρὰν τῆς Ἀρτέμιδος καὶ ἐπανερέρε τὴν γαλήνην.